

Šli so po postajnega stražnika. Prišel je s sabljo, revolverjem in gumijevko. S pogledom je ošvrknil neznanega gospoda in z gromkim glasom zavpil:

»V imenu zakona — vzemite kovčeg s hodnika!«

»Še v glavo mi ne pade!« je bil tujčev trmoglavni odgovor.

Tedaj je pa stopil prijazen, star mož iz množice in je vljudno vprašal neubogljivca:

»Povejte mi, gospod, zakaj pa nočete spraviti kovčega s hodnika?«

»Ker sploh ni moj!« se je krepko zasmel tujec in odšel na svoj sedež.

Kaj vse ljudje jedo.

S. K.

Ze v lanskem letniku Zvončka (štev. 4) smo priobčili kratek sestavek o najrazličnejših čudnih jedilih, ki jih uživajo ljudje. V naslednjem pa hočemo našteti našim čitateljem še marsikatero druge stvari, s katerimi so si ljudje polnili svoje želodce, in pogledati malo, kaj vse tudi še dandanes jedo.

Človek si za hrano poišče na zemlji to, kar mu zemlja nudi na polju, na travniku ali v gozdu, pa najsibodo to rastline ali pa živali. Razne dežele pa imajo različno rodovitnost in različno podnebje in zato rodi zemlja teh krajev čisto drugačne poljske rastline in živali. Znano pa je, da uživa človek najrajši to, na kar se je bil navadil, dočim se mu jedila, ki jih ni vajen, kaj rada zagnusijo.

Spomnimo se na ogromne množine ptičev, posebno kosov, slavčkov in vrabcev, ki so jih stari Rimljani tako visoko čislali pri svojih pojedinah. In zakaj tudi njihovo meso ne bi bilo užitno? Saj imajo ptice, ki se hranijo od poljskih in vrtnih pridelkov, vse lepo belo in mehko meso. Seveda, če bi jih uživali ljudje po vsej naši zemlji, potem bi danes ne pel noben slavček več v naših grmovjih. Rimljani so pa tudi zelo visoko cenili jezike papig, ki so jih silno drago plačevali. Papigja juha pa slovi še dandanes kot prvvrstna predjed.

Domačini v vročih krajih jedo meso slonov, levov, tigrov in drugih živali z isto slastjo kakor jemo mi govedino, teletino ali svinjino. Ponekod na Kitajskem uživajo celo podgane in miši.

Omenili smo pravkar, da so Rimljani silno drago plačevali jezike papig. Neki zapravljivi rimski meščan z imenom Apicij je napisal prvo kuharsko knjigo in v njej najdemo kot najslastnejšo posebnost omenjene jezike ptice »flamingo«. Jezike teh rožnatih ptič z dolgimi nogami so čislali imenitniki še do 18. stoletja, to pa zaradi nekega mastnega dela jezika ob jezičjem korenu. Starorimski cesar Heliogobal je posebno rad jedel možgane ptiča noja. Znano je iz zgodovine, da so za neko tako pojedino zaradi možgan pobili nad 600 nojev! Nojevega mesa stari Rimljani niso marali, jedo ga pa zelo veliko dandanes v Perziji. Jako dobro pa so plačevali Rimljani nojeva in pavova jajca; saj tudi zaleže eno nojevo za deset do petnajst kokošjih jajc.

Pavovega mesa niso nikjer cenili, čeprav so ga nekateri ljudje še rajši uživali kakor fazane. Mlade pave so jako radi jedli na Angleškem. Sploh jedo v tej deželi jedila, ki bi našim želodcem prav nič ne prijala.

Žerjavovega mesa n. pr. Nemci ne bi mogli za nobeno ceno uživati, na Angleškem so pa imeli nekadaj to meso često celo na kraljevski mizi.

Labodje meso so Rimljani radi uživali, skoraj tako kakor mi gosi, ki pa zopet njim niso bile po volji. Na Angleškem včasih ni bilo imenitne pojedine brez labodje pečenke; tudi na Danskem, Švedskem in Norveškem so cenili njih meso, zlasti mlada labodja prsa. Zgodovinar grof Herberstein, ki je l. 1515. napisal znamenito knjigo o tedanji Rusiji, pripoveduje, da so prinesli pri neki slovesni priliki na carjevo mizo tudi tri pečene labode.

V vsaki deželi pa jedo najrajši to, kar imajo doma. V severnih deželah uživajo meso oslov, v Kanadi jedo sove, Italijani imajo radi srake, na Francoskem pa tudi krokarjev in vran ne zaničujejo in jih imajo še rajši kakor golobe. V nekaterih krajih vzhodne Evrope se tudi netopirjev ne branijo, ki imajo baje kurjemu mesu podobno belo meso. V vročih deželah uživajo opičje meso, ki ima, kakor zatrjujejo tisti, ki so ga poskusili, baje tak okus kakor naš kozliček; drugje pa smatrajo zopet martinčke za največjo sladčico. Tudi krokodil ima prav užitno meso.

Domači zajci ali kuncji pri nas niso posebno priljubljena jed. So pa kraji, kjer jih jedo prav radi, posebno na Angleškem in Francoskem jih znajo pripraviti na najrazličnejše okusne načine. Oslovsko meso so v starih časih celo zdravniki priporočali kot zelo zdravilno.

Pasje in mačje meso mi preziramo; vedno pa ni bilo tako. Pri starih Grkih so uživali pasje meso tudi na najbolj imenitnih pojedinah, mačje meso pa uživajo še danes skoro po vseh južnih deželah.

Neki angleški raziskovalec se je lotil proučevanja živalskega sveta s posebnim ozirom na užitnost njegovega mesa in je dognal tole:

Meso mladih antilop smatra za najbolj nežno in okusno, kar ga je kdaj jedel: Bizonova teletina je mnogo boljša nego naša, zebrovo meso je slastnejše od konjskega; bobrovina ima pa podoben okus kakor meso domačih zajcev, meso medvedov in jazbecev je pa tudi zelo slastno.

Orjaške želve so bile nekoč zelo priljubljena jed in z njimi so si nekoč ladje ob Galapaških otokih in ob otoku Mavriciju na daljnih oceanskih potovanjih obnavljale svoje zaloge živil. Danes teh želv že skoraj ni več. Kačje meso se nam zdi nekaj nemogočega v naših kuhinjah, toda najdemo ga ne samo v eksotičnih deželah, temveč tudi v civiliziranih pokrajinah, na Burgundskem in v dolini Rodana. V New Yorku pa ni meso velikih kuščarjev nič nenavadnega. Polži in žabe, vsaj žabji kraki, pa spadajo marsikje (tudi pri nas) med običajna živila. Meso plazilcev in dvoživk (kač, kuščarjev, želv in žab) ima po izjavi tega raziskovalca enak okus kakor mlada piščeta in diši kakor sveže meso.

Med ptiči veljajo jastrebi in orli za neužitne kakor stari levi in tigri; kakaduji pa so po okusu zelo podobni fazanom. Meso ptic, ki se hranijo z ribami, ima neprijeten duh po ribjem olju; toda ta duh se da odpraviti, če zakopljemo ptico za 24 ur v zemljo.

Sicer je pa okus nekaj čisto svojega. Tako trdi ravnatelj nekega živalskega vrta, da so vse živali užitne, kar je dognal na ta način, da je poskusil meso vsch živali.

V splošnem bi morda res mogli trditi, da je meso vsch živali užitno, seveda če je primerno pripravljeno. Užitne so celo žuželke, saj so posušene in zmlete kobilice ponekod prav običajna jed.